

התחיל להגשים אותם בעצמו. הוא היה אחד מגיבורי חיל-השריון וקיבל את אות-המופת.

ביום הר' בניון 1967, בביר-לחפן, בקרב עם טנקי אויב, נפגע הטנק של סרן גיא יעקבזון מיספר פעמים. הוא החליף טנק והמשיך לפקד ולכוון את אש הטנקים של פלוגתו עד גמר הקרב. לאחר קרב זה ניהל קרב עם טנקי אויב בג'ב'ל-בני והשמיר 18 טנקים. בהמשך הלחימה, בקרב על מעבריי המיתלה, השתתף סרן גיא יעקבזון בחסימה נגד גייסות האויב הנסוגים, חסם גישת האויב לפיתחם והשמיר את טנקיהם. כך נכתב על גיא כשקיבל את אות המופת.

במילחמת יום-הכיפורים השתתף בקרבות הבלימה ברמת-הגולן ונפצע פעמיים. אחרי המלחמה החליט, ביחד עם כמה קצינים אחרים של חיל-השריון, לחזור לשירות-קבע בצה"ל. שימעון פרס היה אז שר-הביטחון. הוא גילה את כישוריו של הקצין המעולה ועודד אותו להמשיך בקאריירה צבאית. אולם אחרי כמה שנים, כשהוא בדרגת אלוף-מישנה, החליט גיא לעזוב את הצבא ולחזור לחיים האזרחיים. הוא עבר תקופה מסוימת במישרד-הביטחון, ואז נסע לארצות-הברית.

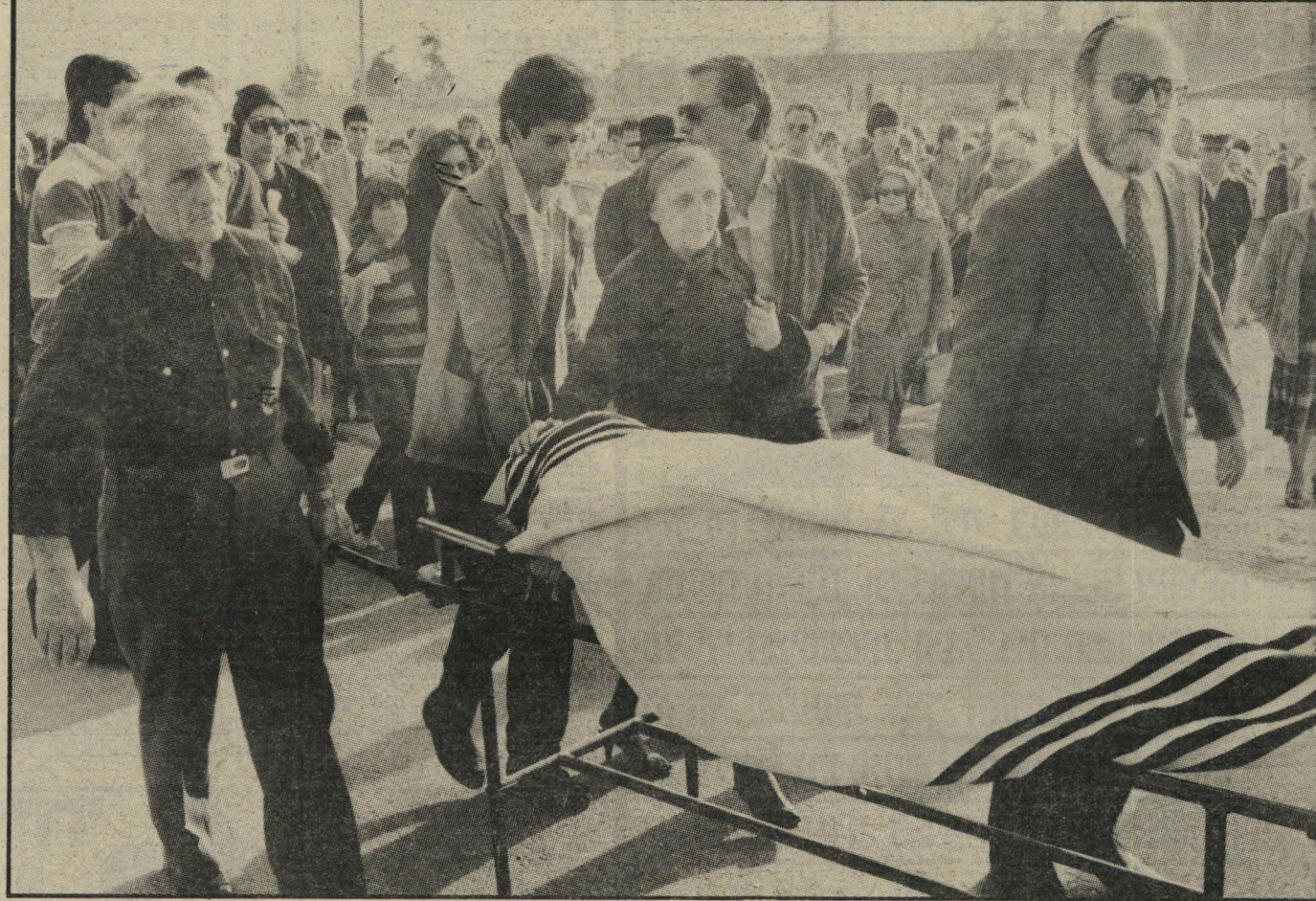
ידידו של בן-גוריון אביו של גיא, יוסף יעקבזון, ממישפחת חלוצים במרדסנות. היה ידידו האישי ועוזרו של ראש הממשלה הראשון דויד בן-גוריון. בשנים הראשונות למדינה הוא פנה לעבוד בתעשייה. כשראש הממשלה ביקש את עזרתם של מתנדבים.

ציונים של לאה ניקל, ציירת ישראלית, ושל נחום גוטמן, וציורים אלה הם הדברים היחידים המקשטים את ביתו הצנוע ברמת-חן.

כשהיו זמזמים אותו למסיבה היה אומר: "אני אביא אתי את החבר שלי". "החבר שלו", להפתעת הנוכחים, היתה רותי, אשתו, שאותה אהב מכל.

"הוא היה איש-מישפחה אדוק", מספר עליו ארזי, חברו הטוב. "בכל יום שיש בערב היתה כל המישפחה הולכת להדליק נרות אצל ההורים של רותי, ובכל שבת בצהריים היו נוסעים לרחובות, להורים של גיא. בקיץ, כשהיה חם, הם היו נוסעים להתרחץ בחוף פלמחים — אבל אף פעם לא במקום ללכת להורים, תמיד לפני או אחרי שהיו מבקרים את ההורים".

לפני כמה חודשים רזה גיא והרגיש שיותר ויותר קשה לו בפעילויותיו הסיפורטיות. הוא הבין שהמחלה הממארת חוזרת אליו שוב. הוא ידע שלא יעבור זמן רב והוא יהיה מוגבל בתנועותיו, ויפול כנטל על בני מישפחתו שאהב. המחשבה המטרירה לא הניחה לו. פרט לרותי ולכמה חברים קרובים ביותר, לא ידע איש על המחלה שתקפה אותו. רובם גילו זאת רק אחרי מותו המוזעזע.

אמא מלטפת את האופה היה זה מחנה קורעי לב כשלוותה האם את בנה. בדרכו האחרונה. היא לא חדלה ללטף את הגופה. האב נתמך

עלידי כלתו, מלכת היופי רנה יעקובסון, הנשואה לרם, הבן הבכור. בין באי ההלוויה היה גם שימעון פרס (בתצלום. למטה). שהספיד את גיא: "נכרת איש הדר אמיתי. צעיר מופלא. מבניה הנעלים של המדינה".

מחנה-היהודה בירושלים, גלידה אמריקאית בתל-אביב. בקיץ היה אוכל אבטיח ערבי-ערב.

חבר **בשם רותי** הוא היה תמיד שקט ורוגע. כשהיה הולך לטיולים של החברה להגנת הטבע, דבר שעשה לעיתים מזומנות ביחד עם המישפחה, היה בא לטיול כשהוא מוכן, עם כל המפות, וידע תמיד את ההיסטוריה והגיאוגרפיה של כל איזור ואיזור. הוא עשה כל דבר ביסודיות. עד הסוף, ותמיד בצניעות מדהימה. אכסניית נוער פשוטה, או בית ספר-שדה, היו עדיפים בעיניו על מלון של חמישה כוכבים.

הפינוק היחיד שהירשה לעצמו היה קניית ציורים. הוא אהב מאוד

שם, לפני ארבע שנים, התגלו אצלו סימנים ראשונים של מחלה ממארת, מחלה הפוגעת בחילוף חומרים תקין בגוף. שם, כשיקאגו, קיבל טיפול רפואי וחזר לארץ. אז נראה היה שנרפא ממחלתו.

אפי ארזי, המנכ"ל הצעיר והנמרץ של סאיטקס, הכיר אותו בארצות-הברית. הם התערבו ביניהם ברשותו של מי יש יותר ספרים של דמון ראניון. גיא, כמוכן, זכה בהתערבות. הוא היה ידוע כחובב ספרים רציני, במיוחד ספרים של ראניון. הסתבר, שהוא מחזיק את האוסף הגדול ביותר של ספריו של ראניון הקיים בארץ.

כשחזר לארץ, אחרי הניתוח וסדרת התרופות והטיפולים שקיבל בארצות-הברית, המשיך בכל פעילויותיו הרגילות. ואלה לא היו פעולות רגילות של כל אחר.

